

46/68 ř. zák. Jest důvodná naděje, že i pořádkový trest důtky nezůstane bez vlivu na další chování obviněného, a že obviněný, proti jehož chování v úřadě a mimo úřad není jinak stížností, bude nadále konati svůj úřad naprosto bezvadně. Byl proto obviněnému uložen tento trest, ano se jeho porušení služebních povinností jeví býti jen nepřístojností podle § 3 cit. zák.

Čís. 99 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, nabízel-li se advokát cizím osobám za právního zástupce, doporučuje se jako zvláště informovaný ve věcech pozemkové reformy.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1929, Ds I 20/29).

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání — slyšev generálního prokurátora — odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 24. června 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Napadený nález správně doličuje a jest mu přisvědčiti, že se způsob, jakým se obviněný ucházel o získání klientů i ve formě dodatečně upravené — (v dopisech ze dne 20. července 1928) nesrovnává s vážností a cti stavu advokátního, neboť jest nepřipustným nabízením se cizím osobám, ohrožujícím důstojnost stavu advokátního i důvěru veřejnosti k němu. Obviněný mohl důvodně předpokládati, že strany, jimž služby nabízel, mají svého právního zástupce a čest a vážnost stavovská — již dbáti za všech okolností jest mu uloženo § 10 adv. řádu — nedovolovala, by doporučoval se jako zvláště informovaný ve věcech pozemkové reformy a způsobilý provést rychle knihovní pořádek zbytkových statků, ano toto doporučování mohlo otřásti nebo seslabiti i důvěru stran ke zvolenému jimi právnímu zástupci. Ve zjištěné činnosti obviněného spatřuje i odvolací kárný soud skutkovou podstatu kárného přečinu poškození vážnosti a cti advokátního stavu a proto jeho odvolání do výroku o vině nevyhověl.

Čís. 100 dis.

Porušení povinností povolání, prohřešil-li se advokát na povinnosti zmocněnce podle § 1010 obč. zák. tím, že přijav příkaz a generální plnou moc k podání žaloby a k vedení sporu, odevzdal přímé vedení tohoto sporu bez předchozího vyrozumění a svolení svého zmocnitele jinému advokátu; s hlediska kárného přečinu nezáleží na tom, že zmocnitel tento postup dodatečně schválil.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, vstoupil-li advokát jako vedlejší intervenient za žalující stranu a přes to v dalším období sporu převzal zastoupení strany žalované, jejíž zájmy byly v rozporu se zájmy strany žalující i s jeho vlastníkem zájmem.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1929, Ds I 21/29).

K á r n á r a d a pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách uznala obviněného vinným 1) kárným přečinem porušení povinnosti povolání, jehož se dopustil tím, že, přijav příkaz a generální plnou moc od firmy Ed. J. W. k podání žaloby a k vedení sporu proti Ant. H-ovi, odevzdal přímé vedení rozepře bez předchozího vyrozumění a svolení firmy W. Dr. Oskaru O-ovi; 2) kárným přečinem porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že zastupovav firmu W. ve sporu proti H-ovi o Kč 245.146 a dav si zaplatiti od své mandantky firmy W. palmární účet Kč 13.641 a účastniv se potom ve sporu firmy W. proti Š-ovi o náhradu zaplaceného palmárního účtu na základě opovědi sporu firmou W. sporu této jako vedlejší intervenient, převzal v témže sporu po rozsudku první stolice zastoupení žalovaného Jana Š-y, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

K 1). Kárná rada vzala na základě spisů Cg VII 11/22 obchodního soudu v Praze za zjištěno, že firma Ed. J. W. podala dne 10. ledna 1922 proti Ant. H-ovi jako veřejnému společníku protokolované firmy Š. a spol. v P. žalobu o zaplacení Kč 245.146 za dodávku uhlí, že žaloba jest podána Dr. Oskarem O-em a podepsána jím na základě generální plné moci podepsané na blanketu Dr. O-a zněním firmy Ed. J. W., že při ústních jednáních dne 20. ledna 1922, dne 25. dubna 1922, dne 26. srpna 1922, 31. října 1922, dne 9. února 1923 intervenoval za žalující stranu Dr. Oskar. O., že jen ve spisovém záznamu ze 6. prosince 1922 jest uveden za Dr. O-a koncipient obviněného Dr. F. a že při posledním ústním jednání byl ohledně omezené částky Kč 168.200 uzavřen soudní smír, jímž se Ant. H. expensis levatis zavázal k zaplacení částky Kč 168.200 v měsíčních lhůtách po 5.000 Kč, k výmazu kauční hypoteky vtělené na jeho domě a k hypotekárnímu zajištění narovnaného dluhu. Na základě oznámení obviněného z 18. března 1925 a svědecké výpovědi obviněného ze spisů Ck I a 42/24 krajského soudu v Chebu vzala kárná rada za prokázáno, že obviněný přijal od firmy W. příkaz a plnou moc k vedení sporu proti Ant. H-ovi, že však z důvodů různého rázu nevedl spor osobně a odevzdal vedení rozepře Dr. O-ovi, najmě, poněvadž se chtěl vyhnouti tomu, by byl veden jako svědek a že o sporu podával zprávu přímo firmě Ed. J. W. Posléze vzala kárná rada za prokázáno na základě oznámení a protivyjádření obviněného a prohlášení obhájce při ústním jednání kárném, že obviněný nevyrozuměl firmu W. ihned a přímo o tom, že převedl plnou moc firmy Ed. J. W. na Dr. O-a. Kárná rada shledala

v jednání obviněného kárný přečin porušení povinnosti povolání. Ve smyslu § 1010 obč. zák. jest zmocněnec oprávněn přenést plnou moc na jinou osobu jen v případě potřeby, jinak jen s výslovným svolením svého mandanta. Podle § 14 adv. ř. jest advokát oprávněn, substituovati v případě svého zaneprázdnění jiného advokáta, při čemž ovšem jeho zákonné ručení zůstává nedotčeno. Toto ustanovení advokátního řádu doznalo, pokud jde o procesní plnou moc, změny § 31 odst. 2 c. ř. s. potud, že advokát může udělenou mu plnou moc procesní přenést pro jednotlivé úkony neb oddíly řízení na jiného advokáta, a to i v jiných případech, než v případě zaneprázdnění, na rozdíl od obecného zmocnění podle obč. zákoníka, který mimo případ potřeby vždy musí si vyžádati výslovné svolení. Tohoto svolení (zmocnění) nemá advokát zapotřebí, avšak jen v tom případě, jedná-li se o přenesení plné moci pro jednotlivé úkony neb oddíly řízení, kdežto pro substituci pro celý spor (nehledíc k případu zaneprázdnění) potřebuje advokát ve smyslu § 1010 zvláštní zmocnění. Obviněný odevzdal bez nutnosti a bez výslovného zmocnění mandantky vedení sporu Dr. O-ovi. Porušil tím formální předpis zákona, který má za účel chrániti statky klientem advokátu svěřené před zneužitím převodem plné moci na osoby eticky snad méněcenné. Mandátní poměr jest poměrem etickým, založeným na důvěře ve schopnosti a mravní vlastnosti určité osoby a není proto přípustné, by bez vůle strany byla osoba její důvěry požívající nahrazena osobou jinou. Dodatečné schválení přenesení zmocnění nemůže odčiniti kárnš poklesek, který jest dán tím, že obviněný bez předchozího zmocnění po- věřil vedením celé rozepře Dr. O-a.

K 2). Kárná rada vzala na základě spisů Ck. I a 42/24 krajského soudu v Chebu za prokázáno, že firma W. zastoupena Dr. S-em, podala na Jana Š. žalobu o zaplacení Kč 13.641 palmárních útrat obviněného ve sporu firmy W. proti H-ovi, které se Jan Š. podle tvrzení žaloby zavázal zaplatiti obviněnému, které však firma W. zaplatila obviněnému z vlastních prostředků s výhradou uznání přiměřenosti účtované částky, jakož i s další výhradou, že bude požadovati vrácení oné částky, která při žalobě proti Š-ovi nebude přisouzena pro nepřiměřenost. Jan Š. byl v tomto sporu zastoupen Dr. B-em. V žalobní odpovědi namítal žalovaný — mimo meritorní námitky — i přemrštěnost účtu obviněného. Nato učinil soud usnesení průvodní a prohlásil jednání za skončené podle § 193 c. ř. s. Podáním ze dne 29. května 1924 opověděla firma W. obviněnému spor vzhledem k námitce žalovaného, že útraty jsou nepřiměřené a částečně zbytečné. V protokolu z 11. září 1924 okresního soudu pro Staré Město a Josefov v Praze jako soudu dožádaného jest obviněný uveden jako vedlejší intervenient bez udání, pro kterou stranu rozepře. Dne 23. září 1924 jednal za vedlejšího intervenienta Dr. P., koncipient obviněného. Obviněný založil seznam útrat »ve věci Ed. J. W. contra Š. pecto 13.641«. Rozsudkem z 22. října 1928 bylo žalobě vyhověno částkou Kč 10.119.68, kdežto částkou Kč 3.521.76 byla žaloba zamítnuta z důvodu, že položky účtu obviněného nebyly veskrze nutné a neodpovídaly sazbě, a byly vedlejšímu intervenientu (obviněnému) přisouzeny

útraty Kč 325.25. Proti tomuto rozsudku podal obviněný v zastoupení Jana Š-y odvolání, v němž brojí meritorně proti rozsudku. Obhájce popřel při kárném ústním líčení, že obviněný vstoupil do sporu jako vedlejší intervenient firmy Ed. J. W. Poukázal k tomu, že ve spisech není písemné prohlášení podle § 18 c. ř. s., že v protokolech okresního soudu pro Staré Město a Josefov jako soudu dožádaného není uvedeno, za kterou stranu obviněný vstoupil do sporu, že ani ze seznamu útrat obviněným založeného okolnost ta nevysvítá a prohlásil, že v rozsudku soudu jest uveden obviněný omylem jako intervenient žalující strany. Kárná rada uvážila v této věci toto: Jest sice pravda, že obviněný nepodal písemné prohlášení ve smyslu § 18 c. ř. s., k němuž pojí c. ř. s. účinky přístupu ke sporu. Naproti tomu jest jisto, že firma W. opověděla obviněnému spor a že se též účastnil dvou stání, jednak osobně, jednak svým koncipientem Dr. P-em jako vedlejší intervenient a že zejména založil seznam svých útrat, na jehož základě mu byly proti žalovanému Š-ovi přisouzeny útraty, to vše ve sporu, ve kterém firma W. žalovala o náhradu zaplaceného palmárního účtu obviněného, jehož přiměřenost byla žalovanou stranou popírána. Z tohoto stavu věci vyplývá, že obviněný vstoupil jako vedlejší intervenient za žalující stranu a není vůbec myslitelné, že by byl mohl vstoupiti do sporu na straně žalovaného, poněvadž nemohl míti na jeho vítězství ve sporu vůbec právní zájem. Jako vedlejšího intervenienta žalující strany byly však zájmy obviněného souhlasné se zájmy firmy W. a nemohl proto v dalším období sporu převzít zastoupení strany žalované, jejíž zájmy byly v rozporu se zájmy firmy W. i s jeho vlastním zájmem.

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie šlyšev generálního prokuratora nevyhověl odvolání obviněného z onoho nálezu kárné rady.

D ů v o d y:

Kárná rada advokátní komory v Praze shledala přečin obviněného porušením povinnosti povolání v tom, že, přijav příkaz a generální plnou moc od firmy Ed. I. W. k podání žaloby a k vedení sporu proti Antonínu H-ovi, odevzdal přímé vedení této rozepře bez předchozího vyrozumění a svolení své zmocnitelky Dr. Oskaru O-ovi z důvodu, že se přenesení plné moci obviněným na Dr. O-a nestalo jen ohledně jednotlivých úkonů, nýbrž pro vedení celého sporu, k čemu obviněný podle § 1010 obč. zák. bez zvláštního zmocnění nebyl oprávněn. Když tak obviněný přes to učinil, prohřešil se tímto postupem proti důvěře, kterou případně k němu samému firma Ed. I. W. měla a která ji přiměla k tomu, by si právě jeho zvolila za právního zástupce k vedení sporu. Tím porušil obviněný podle názoru kárné rady povinnosti povolání a stal se vinným přečinem, pro který byl odsouzen. Odvolatel naproti tomu tvrdí, že podle § 31 odst. 2 c. ř. s. měl právo plnou moc firmou Ed. I. W. mu udělenou bez svolení této firmy přenést na Dr. O-a, a že, učiniv tak, nijak se neprohřešil

proti povinnostem povolání. Při tom odvolatel přehlíží, že se přenesení plné moci mohlo podle § 31 odst. 2 c. ř. s. státi bez svolení jeho zmocnitelky jen pro jednotlivé procesní úkony neb oddíly řízení, nikoli však k provedení celého sporu, jak se skutečně podle zjištění kárné rady stalo. Jest proto správným názor kárné rady, že se obviněný tímto postupem prohřešil na povinnosti zmocněnce podle § 1010 obč. zák., že bez nutné potřeby přenesl věc firmou Ed. I. W. mu samému svěřenou na osobu třetí a tím jednal proti důvěře základ zmocňovacího poměru mezi zmocnitelem a zmocněncem tvořící a zákonem předpokládaný, an o tomto svém postupu firmu Ed. I. W. včas nezpravil a její svolení k němu si nevyžádal. Tvrzení odvolatelovo, že se firma Ed. I. W., dozvěděvši se později o přenesení plné moci na Dr. O-a, proti tomu neohradila a tím jeho postup schválila, nemá opory ve spisech, neboť obsah dopisu Dr. Gabriela K-a na Dr. Oskara O-a nepostačuje k tomu, by se z něho dal dovoditi dodatečný souhlas firmy Ed. I. W. s přenesením její plné moci z obviněného na Dr. O-a a dodatečné schválení tohoto postupu. Kromě toho nebylo by však ani toto případné dodatečné schválení přenesení plné moci na Dr. O-a způsobilé odčiniti kárný poklesek porušení povolání, jak uvedla a správně odůvodnila již kárná rada v napadeném nálezu a stačí proto v tomto směru odvolatele poukázati na správné důvody napadeného nálezu. Bylo proto v tomto bodě odvolání obviněného jako neodůvodněné zamítnouti, aniž bylo potřebí řešiti otázku, zdali a jaký jest rozdíl mezi ustanoveními § 14. advokátního řádu a § 31 odst. 2 c. ř. s. Zůstanou proto dotyčné vývody odvolání nezodpověděny. Jen mimochodem poukazuje se na rozhodnutí tohoto soudu uveřejněné pod čís. 4766 sb. n. s., v němž byla otázka ručení zmocněnce řešena.

Pokud jde o druhý kárnou radou obviněnému v bodě druhém nálezu za vinu kladený přečin proti povinnosti povolání a porušení cti a vážnosti stavu, nejsou vývody odvolání způsobilé, by vyvrátily nebo seslabilly důvody napadeného nálezu uvedené pro názor kárné rady, že závadným jednáním obviněného jest dána skutková podstata přečinu, pro který byl uznán vinným. K důvodům kárného nálezu jest s ohledem na vývody dovolání jen dodat, že šlo ve sporu firmy Ed. I. W. proti Janu Š-ovi o náhradu zaplaceného palmárního účtu obviněného o vedlejší intervenci ve smyslu § 18 c. ř. s. na opovědění rozepře ve smyslu § 21 c. ř. s. firmou Ed. I. W. obviněnému jako osobě třetí, spojené s vyzváním, by jí obviněným bylo dáno zastoupení v právní rozepři proti žalovanému Janu Š-ovi již zahájené (vedlejší intervence). Z toho plyne, že se obviněný jednání v tomto sporu zúčastnil tak, jak kárná rada v kárném nálezu zjistila, že mohl tak učiniti jen na straně firmy Ed. I. W. a že proto zájmy této firmy v tomto sporu byly totožnými se zájmy obviněného jako vedlejšího intervenienta. O zmatečnosti přístupu obviněného k tomuto sporu pro nedostatek postupu v § 18 c. ř. s. předepsaného nemůže proto býti řeči a opačné tvrzení odvolatelovo není správné. Tvrzení odvolání, že při opovězení rozepře firmou Ed. I. W. byl jen vyzván, by prokázal přiměřenost svého palmárního účtu 13.641 Kč, není správné a odporuje obsahu vyzvání v opovědi rozepře, kde, kde rozepři opovídací strana vy-

zývá obviněného, aby jí bylo ve smyslu § 21 odst. 2 c. ř. s. v onom sporu dáno obviněným zastoupení (t. j. vůbec), zvláště ale, by podal důkazy o přiměřenosti jí podaného palmárního účtu. Když za tohoto stavu věci obviněný proti rozsudku soudu první stolice ve sporu, ve kterém na straně žalobkyně vystupoval jako vedlejší intervenient a útraty procesní proti žalovanému jako vedlejší intervenient dostal přisouzeny, podal jménem žalovaného Jana Š-y odvolání z rozsudku, dopustil se tímto svým postupem přečinu proti povinnostem povolání a poškození cti a vážnosti stavu, jak v nálezu jest uvedeno, třebaže dotyčný rozsudek soudu první stolice napadal odvoláním jen co do důvodů. Není proto odvolání obviněného v žádném směru odůvodněno a bylo je jako takové zamítnouti.

Čís. 101 dis.

Jde o jednání přičící se cti a vážnosti stavu, uvádí-li advokát na veřejnost své jméno a svůj charakter v souvislosti s provozem hostinské živnosti způsobem v kruzích obchodních obvyklým, takže vzbuzuje dojem, že používá svého postavení jako advokát za reklamu pro živnost hostinskou a dal-li se při svémocném vyklizení manželky svého stálého klienta jako jeho právní zástupce jemu k dispozici a vyklizení toho, provedeného bez vědomí jemu známého právního zástupce odpůrkyně, se činně účastnil a je proti policejnímu orgánu kryl.

Porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu, netresce se jen, stalo-li se úmyslně, nýbrž pro subjektivní zodpovědnost s hlediska kárných předpisů stačí, prokáže-li se nedbalost obviněného.

Kárná rada není vázána návrhem zástupce komory v ten způsob, že by nemohla nalézt na vyšší trest, než navrhoval zástupce komory.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1929, Ds I 32/29).

K á r n á r a d a pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách uznala obviněného vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že 1) dopustil, by pozvánky k účasti při otevření hostinské a hotelové živnosti v jeho podniku »Zámeček S.« v H. P. uváděny byly ve spojitost s jeho advokátním povoláním tím, že v pozvánkách k otevření podniku zve obviněný osobně s uvedením svého advokátního povolání a plné adresy své advokátní kanceláře v Praze, 2) že při svémocném vyklizení manželky svého stálého klienta jako právní jeho zástupce dal se mu k dispozici a vyklizení toho provedeného bez vědomí jemu známého právního zástupce odpůrkyně se činně účastnil a je proti policejnímu orgánu kryl, a odsoudil obviněného k peněžitě pokutě Kč 1.000.

D ů v o d y.

K 1): Obviněný jest vlastníkem hotelu »Zámeček S.« v H. P. Otevření tohoto hotelu oznámeno bylo rozeslanými pozvánkami na kartonu,